

Med disse ord vil jeg støtte lovforslagene, og samtidig håber jeg, at udvalgsarbejdet kan afklare nogle af de spørgsmål, jeg her har rejst.

Ole M. Nielsen (KRF):

Der står øverst på min stikordsliste, at jeg skal brokke mig over, at vi ikke har fået hørings svar, fordi proceduren er tilrettelagt, som den er. Men jeg kan forstå, at fru Gottlieb har fået hørings svar fra LO, så enten er der ikke orden i postgangen til mig, eller også er det, fordi jeg ikke har mine venner de rigtige steder. Det kan selvfølgelig være forklaringen, og det må vi så leve med. Men ellers vil jeg nok sige, at med fem så teknisk komplicerede lovforslag som de her plejer vi at have megen fornøjelse af hørings svarene.

På den anden side bekendtgjorde den socialdemokratiske ordfører jo i sin tale, at vi kunne komme ind med, hvad vi ville, hvis altså regeringen fik sin vilje, og i øvrigt ville regeringen forhandle med forligspartierne. Så er det jo egentlig ikke så væsentligt, om vi har læst hørings svarene, kan jeg godt se, men derfor vil vi alligevel forsøge at mene lidt om forslagene,

De sidste fire lovforslag, L 257, L 258, L 259 og L 260, er der selvfølgelig meget godt i, og dem vil vi studere positivt og finde ud af, om der er noget, vi vil rette ved.

Problemet er naturligvis det første lovforslag, L 256. Man kan sige, at det selvfølgelig er godt, hvis regeringen har indset, at der er brug for en oprydning og en rationalisering af hele vores efteruddannelsessystem, men det benægter hr. Dyrland. Han siger, at det ikke er det, det handler om, og at der ikke er nogen rationaliseringsgevinst at hente. Det tror jeg nu alligevel ikke regeringen mener, og jeg tror, det er et af formålene. Men der er bare ikke givet denne AUF-konstruktion de tilstrækkelige instrumenter til at få ryddet op. Man har ikke sat tommelskrueerne på de mennesker, som skulle gøre noget ved det, tværtimod har man fået en skæv mulighed for at udskrive nye regninger til arbejdsgiverne.

Det hedder en voksen- og efteruddannelsesreform – sådan står der i hvert fald nogle steder – men der er bare for lidt reform i det. Vi har det problem, som også andre har været inde på, at der er to ministerier, der arbejder på det her, og der er masser af overlapninger. Der er masser af opbygninger af systemer, og man må desværre nok sige, at det sker for systemernes skyld.

Når en tjenesteorganisation som AMU-centrene ansætter salgschefer, som jeg tror de kaldes, til at markedsføre sig, synes jeg faktisk, det er en mærkelig overbygning på et service-system for det offentlige, at man i den grad skal sørge for at udvikle sit system, og at man skal gå ud og sælge sig selv. Det har jeg virkelig ikke forståelse for. Der er ingen tvivl om, at der er udbygget alt for meget, og at der er lavet alt for mange kurser, som bliver aflyst, fordi der ikke er behov for dem, og fordi der er overlappning.

For Socialdemokratiet er uddannelse jo et mantra, og det er helt klart også godt og nødvendigt, men det betyder jo ikke, at alle de penge, man bruger på området, alle de penge, man drysser ud med rund hånd, er givet godt ud. Men det er selvfølgelig godt for beskæftigelsen inden for sektoren, det er vi helt klar over.

Som sagt til indledning er der meget godt i de fire sidste lovforslag. Et enkelt af dem er måske helt uden problemer, og det vil vi kigge nærmere på. Men betalingsmodellen er desværre forkert, og den mangler incitamentet.

Vi kan ikke gå ind for den kollektive betaling. Den minder lidt om det system, miljøministeren var inde på med stormfaldsforsikringen. Det var også en kollektiv betaling, som man ikke kunne undgå at være med i, men miljøministeren lod sig altså overbevise om, at det ikke var en god idé. Jeg har ikke de store forhåbninger om, at det sker her, men jeg vil sige det sådan, at det er såmænd bare det, der skal til for at få Kristeligt Folkeparti med på hele projektet.

Vi mener, det vil være helt fint med egenbetaling. Vi synes faktisk, det er helt fint, at erhvervsvirksomhederne skal betale for noget af den uddannelse, de har brug for. Men vi mener i høj grad, at de også skal være med til at planlægge, så hele systemet får mulighed for at få tommelskrueerne på, så vi kan få omkostningerne ned og de kun skal betale for det, de har brug for, i stedet for at alle mulige andre skal betale, også de, der måske mangler incitamentet til at bruge ordningen. Man kan måske sige, at incitamentet kunne være det, at de alligevel skal betale, men sådan virker det desværre nok ikke i virkelighedens verden.

Så synes jeg, der i hele komplekset mangler at blive taget hensyn til de mindre erhvervsdrivendes behov, også de mindre erhvervsdrivende med andre ansatte. Det er dem, der er dårligst til at udnytte systemet; det er selvfølgelig en fejl, og det må vi prøve at motivere dem til.